

[Weikop.]

Nu vil jeg indrømme, at „Social-Demokraten“ forleden gav et lille pip fra sig i en ledende artikel, „Lønnen og økonomien“, hvori man siger, at forbruget i en periode må holdes noget tilbage.

Regeringen er på dette område, synes det mig, ude i en vanskelig passage. Det er ganske interessant at se, at ved et stort møde i Herning, hvor arbejdere og arbejdsgivere mødtes i meget stort tal for at protestere imod regeringens handlemåde i toldsagen, gik arbejdernes repræsentanter i rette med de diskussionsdeltagere, der havde kritiseret regeringen. Ja, så svært er det! Man vil nok være med til at protestere, men ikke kritisere.

Når jeg har taget ordet i dag, er det for at understrege det ærede medlem hr. Aksel Møllers betragtninger over de vanskeligheder, tekstilindustrien er kommet ud for på grund af afgiftsbestemmelserne, og jeg vil også pege på, at avancebestemmelsen hindrer industrien i at vende tabgivende priser til lønnende priser og derved øge beskæftigelsen, medmindre prismyndighederne tillader det. Det har vel nok været meningen, at afgifterne skulle virke forbrugshemmende, men vel på den anden side heller ikke mere produktionshemmende end strengt nødvendigt.

Nu er det noget, man ved, at nye afgifter i begyndelsen altid betyder tilbageholdenhed med indkøb, og ganske særlig er det vel sket i dette tilfælde, hvor det er detailhandelen, der skal betale afgiften og skaffe store midler til dens betaling. Dernæst vil der — det vil jeg gerne understrege — blive en tilbageholdenhed med indkøb en gang til, nemlig ret lang tid før afgiftslovens udløb, og det betyder selvsagt, at tekstilindustrien to gange får afgiftslovgivningens uheldige virkninger at føle, og det er ikke noget, som tolden kan modvirke.

Dernæst har afgiften den virkning, at der må vises langt større forsigtighed med indkøb end før. Nu er tekstilvarer jo ikke som kaffen, der er god til den sidste dråbe, eller som en flaske vin, der bliver bedre med årene. Hvad er en hat værd, når der er forløbet et år? Hvad er en rød frakke værd, når moden kræver en sort? Tekstilvarer må nedsættes, men afgiften forbliver uændret. Hvis en handlende i sæsonen køber

mange frakker til 200 kr. pr. stk., betaler han 30 kr. i afgift for hver; og hvis han senere på grund af regnvejrr — og det har vi jo noget af i dette land — eller hvis sæsonen er slået fejl, må sælge frakkerne til en enhedspris af 100 kr., må forbrugerne ikke desto mindre betale 30 kr. i afgift og dermed faktisk 30 pct. i afgift i stedet for 15.

Jeg kan ikke tænke mig andet, end at handelsministeren vil gøre sit til at få et sådant forhold ændret, men mon ikke mange undrer sig over, at husmødrenes forbrugerråd, der ellers ikke er bange for at sige sin mening, ikke har protesteret mod den måde, tekstilafgiften opkræves på. Det er jo forbrugerne, der skal betale; det er husmødrenes penge, det går udover; det er mig ubegribeligt, at husmødrene ikke har gjort oprør overfor forbrugerrådet og krævet handling. Ja, den eneste forklaring er måske, at man ved, at forbrugernes interesse bliver varetaget af det konservative folkeparti.

Se, de ting, jeg har nævnt her, er jo medvirkende til tekstilindustriens og tekstilhandelens vanskeligheder, og det er ting, der *kan* rettes, og ting, der *må* rettes.

Nu får regeringen jo — som det er sagt nogle gange — tid til at tænke over tingene, over, hvordan den kan imødekomme fagforeningernes krav om hjælp til tekstilindustrien — og en hjælp på bred basis.

Regeringspartiet og det radikale venstre bærer alene ansvaret for afgifterne på tekstilvarerne og bør vel også i forening tage ansvaret for en ændring af opkrævningsformen, når den form, de to partier har gennemført, virker så uheldigt, at forbrugerne kommer til at betale afgiften af mere end den faktiske pris.

Der må ske en omlægning, som samtidig kan få den virkning, at samtlige avancebestemmelser ophæves, fordi en sådan omlægning umuliggør fortjeneste på afgiften. Ved sådanne foranstaltninger fjernes usikkerheden med hensyn til handelens indkøb hos industrien, og, hvad der er overordentlig vigtigt, forbrugerne vil ved afgiftens eventuelle bortfald omgående få fordel deraf. Det må selvfølgelig føre til, at der i en overgangstid ikke opkræves afgift, da staten selvsagt ikke skal have afgift to gange. En sådan overgangstid kan benyttes til en ordentlig tilrettelæggelse af den afgift,